

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

garantien falder bort. Statsaktivkontorerne har i dag større mulighed for at forvalte disse spørgsmål på hensyntagende måde.

I denne forbindelse forekommer det ejendommeligt at se, at låneudvalget med hele sin sagkundskab skulle afskaffes. Det vil meget let bevirke, at ordningen helt beherskes af pengeinstitutterne, der vil kunne benytte den til at fjerne egen risiko i stedet for at medvirke til den valutaskabende investering, der søges gennemført ved udlånsvirksomheden.

Jeg er selvfølgelig helt parat til i det kommende udvalg at forhandle om det foreliggende lovforslag, men jeg vil gerne understrege, at jeg finder det nuværende tidspunkt med det stramme pengemarked og det høje renteniveau lidet egnet til at foretage den foreslåede ændring i denne erhvervsmæssigt betydningsfulde lov.

Hans Rasmussen: Det foreliggende lovforslag går ud på, at der skal foretages visse ændringer i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser. Hvorvidt det tidspunkt nu er kommet, da der bør foretages nødvendige ændringer i bestående love, er i høj grad diskutabelt. Det mål, vi fra socialdemokratisk side forfølger, er fremme af danske erhvervsinteresser, og det er helt givet, at vi derfor ikke ønsker at medvirke til en forringelse af lovgivningen på dette område.

Indtil 1930 hvilede eksportkrediten på bemyndigelser i de årlige finanslove, og lån til industrien blev kun givet i særlige tilfælde. Først ved lov af 15. april 1930 fastlagde man de rammer, der i det store og hele senere har været fulgt.

Efter 1930-loven var der for industrien adgang til at få stillet garantier for et beløb af 6 mill. kr. til rådighed og som direkte lån et beløb på 3 mill. kr. Til håndværket kunne ydes statslån op til 1½ mill. kr. og udviklingen på forskellige nye områder blev begunstiget med tilskud op til 80 000 kr. Eksportkreditstøtten søgtes fremmet gennem et beløb, der var fastsat til 60 mill. kr. Loven blev dengang vedtaget med socialdemokratiets, venstres og det radikale venstres stemmer, medens det konservative folkeparti undlod at stemme.

Den nugældende lov var i efteråret 1954

til behandling i folketinget. Denne behandling foregik i forbindelse med loven om præmiering af opsparing. Disse to sager blev taget ud af en større samling lovforslag, som regeringen havde fremsat til bekæmpelse af valutavanskelighederne. Venstre og de konservative ville dengang ikke tage medansvar for de foranstaltninger, der blev gennemført over for valutavanskelighederne, og de afholdt sig også fra at stemme om lovforslaget om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

For så vidt det fremsatte lovforslag, hvad jeg har en formodning om, peger imod en almindelig afvikling af lovforanstaltninger af denne karakter, kan vi fra mit partis side ikke se det ønskelige heri. Kun gennem en intensiv udbygning af vor industrieksport har vi muligheder for at sikre en stabil og produktiv beskæftigelse samt en bedre valutabalance. Det forekommer mig også, at det på et tidspunkt, hvor det danske landbrugs andel i afsætningen på verdensmarkedet er faldende i forhold til industrien, ville være helt urimeligt, hvis lovgivningsmagten ville unddrage håndværk og industri de muligheder, der ligger i at kunne opnå den fornødne støtte fra statens side, hvor det private initiativ ikke har været i stand til at klare problemerne.

I denne forbindelse kunne jeg blandt andet henvise til den realitet, som Det danske Stålvalseværk er blevet. Der er vist ikke mange, der tror, at vi her i landet havde fået et stålvalseværk uden statslig medvirken. Selv om jeg ingenlunde underkender det initiativ, som man fra privat side har udvist for at få stålvalseværket oprettet, kan vi vist godt uden at gå nogens interesser for nær fastslå, at det var statens indsats, der gjorde det muligt at opbygge en virksomhed af denne art i vort land. Jeg skal ikke komme ind på det store aktiv, som det danske samfund har fået i stålvalseværket, men det er dog en kendsgerning, at det på grund af en dygtig ledelse i forbindelse med dygtige medarbejdere har kunnet opbygge en produktion, som endog tilgodeser de danske kunder med langt billigere produkter, end de kan erhverve på fremmede markeder, hvilket igen kan spille ind ved prisansættelserne og derigennem styrke den danske jernindustri konkurrencemæssige stilling. Dertil kommer, at stålvalseværket efter-